

ministració en general i no de tots els funcionaris de l'Administració autonòmica. Amb tot, cal matisar que la Sentència del Tribunal Constitucional ressenyada es referia a una situació molt particular: el període inicial i transitori del traspàs de funcionaris centrals a la Comunitat autònoma quan tot just se sortia d'un règim polític centralista. Per tant, el que podria ser admissible per una situació tan peculiar, on primava la utilització racional del funcionariat existent, podria convertir-se en completament desproporcionat en una situació ordinària de funcionament de l'Administració pública, sigui de la Comunitat autònoma sigui qualsevol altra radicada a la Comunitat.

*Sentència del Tribunal Suprem de 20 de desembre de 1989
(sala 3.ª secció 9.ª). Rep. Aranzadi núm. 9143 de 1989*

El Tribunal Suprem confirma la sentència apel·lada per l'advocat de l'estat contra un acord de l'Ajuntament de Sondika (Biscaia), pel qual es convocaven oposicions per cobrir una plaça d'economista del grup d'Administració municipal, subgrup tècnic. La convocatòria impugnada establia tres exercicis obligatoris i eliminatoris qualificables fins a un màxim de 10 punts cadascun. A continuació un quart exercici, voluntari, puntuable de 0 a 7 punts, sobre el coneixement escrit i parlat de l'aspirant. A més a més, el Tribunal, si ho considerés oportú, podria tenir una entrevista amb el candidat que no pot atorgar més de 5 punts. El Tribunal Suprem raona a partir dels preceptes constitucionals, estatutaris i de la llei de normalització lingüística; així com de les Sentències del Tribunal Constitucional. El Tribunal Suprem sosté que la inclusió de proves tendents a descobrir el nivell de coneixement de l'euskera (i no només descobrir el nivell, sinó també valorar l'esmentat coneixement concedint una determinada puntuació) no és inconstitucional. Cal estudiar, però, si la puntuació atorgada pot discriminar potencials opositors. Sobre aquesta qüestió entén que la puntuació (al voltant del 19 o 17 % segons si es realitzi l'entrevista o no) és una valoració raonable, donat que ha estat acreditat que els euskoparlants constitueixen el 55 % de la població i que entre les funcions assignades a la plaça hi ha l'atenció diària als veïns.

II.3. TRIBUNALS INTERNACIONALS

per Joan Ramon SOLÉ I DURANY i Montserrat SOLÉ I SAN MILLÁN

Reproduïm, per la seva importància, la traducció catalana, feta per Miquel Strubell i Trueta, d'una Sentència preliminar del Tribunal de Justícia de les Comunitats Europees.

*Sentència del Tribunal de Justícia de les Comunitats Europees,
de 28 de novembre de 1989*

(Moviment lliure de treballadors — Coneixement d'una llengua oficial de l'Estat receptor)

En el Cas 379/87

CONSULTA al Tribunal feta d'acord amb l'article 177 dels Tractats de la CEE pel Tribunal Suprem, Dublín, per a una sentència preliminar en el cas pendent davant d'aquell Tribunal entre

Anita Groener

i

El ministre d'Ensenyament i el Comitè d'Educació Vocacional de la Ciutat de Dublín

sobre la interpretació de l'article 48.3 del Tractat de la CEE i l'article 3 del Reglament (CEE) núm. 1612/68 del Consell, de 15 d'octubre de 1968, referent a la llibertat de moviment dels treballadors dins de la Comunitat (Diari Oficial, English Special Edition 1968 II, p. 475),

EL TRIBUNAL

compost per: O. Due, President; Sir Gordon Slynn, C. N. Kakouris, F. A. Schockweiler, M. Zuleeg (Presidents de Sala); T. Koopmans, G. F. Mancini, R. Joliet, T. F. O'Higgins, J. C. Moitinho de Almeida i F. Grévisse, Jutges,

Fiscal General: M. Darmon,

Secretari: J. Pompe, Ajudant del Secretari,

a la vista de les observacions sotmeses de part

d'Anita Groener, per J. A. Reidy, advocat i, en la vista oral, per Clarke SC,

del Govern irlandès i del Comitè d'Educació Vocacional de la Ciutat de Dublín, per L. J. Dockery, Advocat en Cap de l'Estat, que actua com a agent, i a la vista oral per R. Nesbitt i H. A. Whelehan,

del Govern francès, per R. de Gouttes i, a la vista oral, per M. Giacomini, que actuen com a agents,

de la Comissió, per K. Banks, un membre del seu Departament Jurídic, que actua com a agent,

tenint present l'Informe per a la vista i els resultats de la vista feta el 9 de març de 1989,

després d'oïr l'opinió del Fiscal General exposada a la sessió de 16 de maig de 1989,

emet la següent

SENTÈNCIA

1. Per Ordre de 3 de desembre de 1987, rebuda al Tribunal el 21 de desembre de 1987, el Tribunal Suprem, Dublín, va demanar al Tribunal una sentència preliminar d'acord amb l'article 177 del Tractat de la CEE sobre tres preguntes referents a la interpretació de l'article 48.3 del Tractat i l'article 3 del Reglament núm. 1612/68 del Consell de 15 d'octubre de 1968 sobre llibertat de moviments per als treballadors dintre la Comunitat (Diari Oficial, English Special Edition 1968 II, p. 475), amb vistes a avaluar la compatibilitat amb aquelles disposicions de les normes nacionals que fan que, per accedir a un lloc de treball permanent i amb dedicació completa com a Professor a Institucions d'Educació Vocacional, calgui l'acreditació d'un coneixement adequat de la llengua irlandesa.

2. Les preguntes es van suscitar en el procediment instigat per Anita Groener, una ciutadana holandesa, contra el Ministre irlandès d'Ensenyament (d'ara endavant, «el Ministre») i el Comitè d'Educació Vocacional de la Ciutat de Dublín (d'ara endavant, «el Comitè d'Educació»). L'origen del conflicte fou que el Ministre es negà a nomenar la senyora Groener per a un lloc de treball permanent i amb dedicació completa com a professora d'arts plàstiques (Lecturer I [Painting]) contractada pel Comitè d'Educació després de suspendre una prova que havia d'avaluar el seu domini de la llengua irlandesa.

3. És evident, a jutjar per la documentació de què disposa el Tribunal, que d'acord amb la secció 23.1 i 23.2 de la Llei d'Ensenyament Vocacional de 1930, cal l'aprovació del Ministre referent al nombre, les qualificacions, la remuneració i la contractació de tots els empleats de cada comitè d'educació vocacional. En exercici de les facultats concedides per aquella llei, el Ministre adoptà, *inter alia*, dues mesures administratives.

4. En primer lloc, d'acord amb el Memoràndum V.7, que entrà en vigor el 8 de setembre de 1974, el comitè corresponent no pot contractar una persona per cobrir un lloc de treball permanent i amb dedicació completa en certes matèries didàctiques, incloent-hi especialment les arts plàstiques, si aquella persona no té el *Ceard-Teastas Gaeilge* (certificat de coneixements de la llengua irlandesa) o una qualificació equivalent reconeguda pel

Ministre. En aquella circular, el Ministre també es reservava el dret d'eximir de l'obligació de conèixer l'irlandès els candidats d'Estats altres que Irlanda sempre que no hi hagués altres candidats amb tots els requisits exigits per al lloc de treball.

5. En segon lloc, el 26 de juny de 1979, el Ministre va emetre la Carta Circular núm. 28/79. D'acord amb els paràgrafs 2 i 3 d'aquella circular, per als càrrecs d'*Assistant Lecturer* i *Lecturer Scale 1* (professor adjunt i professor titular) s'ha de donar preferència als candidats que tenen el *Ceard-Teastas Gaeilge*. Es pot exigir als candidats triats que no disposin d'aquest certificat que es presentin a un examen especial d'irlandès que consisteix en una prova oral (d'ara endavant, «la prova»). Els candidats en qüestió no poden ser contractats per a una plaça definitiva o temporal fins que no hagin superat la prova. El paràgraf 5 de la circular confirma que continuarà essent vigent la norma del Memoràndum V.7, segons la qual es pot concedir l'exempció del requisit de qualificació lingüística en el cas que no hi hagi cap candidat amb tots els requisits exigits.

6. El setembre de 1982 la senyora Groener fou contractada de manera temporal com a professora d'arts plàstiques a temps parcial pel College of Marketing and Design de Dublín, que depèn del Comitè d'Educació. El juliol de 1984, sollicità un lloc de treball permanent i amb dedicació completa com a professora d'arts plàstiques en aquell centre. Atès que no tenia el certificat *Ceard-Teastas Gaeilge*, la senyora Groener sollicità l'exempció del requisit d'acreditació lingüística, però la hi fou denegada. El motiu per a la denegació fou que hi havia altres candidats plenament qualificats per cobrir el lloc de treball. El Ministre, tot i això, donà el seu consentiment a la seva contractació sempre que abans superés la prova.

7. La senyora Groener es va matricular en un curs d'iniciació de quatre setmanes, sota els auspicis de l'Institut Gael Linn i es va presentar a la prova durant la darrera setmana del curs; tanmateix, no la superà.

8. Foren infructuosos els passos que posteriorment van fer tant la senyora Groener com el centre, el seu contractant, perquè pogués ocupar una plaça durant el curs acadèmic 1985-86 com a professora amb contracte temporal i dedicació completa, o perquè se li pogués donar una exempció de l'obligació d'acreditar el seu domini d'irlandès.

9. La senyora Groener aleshores va incoar un plet davant el Tribunal de Dublín per a una revisió judicial, contra el Ministre i el Comitè d'Educació, sostenint que les condicions fixades al Memoràndum núm. V.7 i la Carta Circular núm. 28/1979 eren contràries a l'article 48 del Tractat de la CEE i el Reglament núm. 1612/1968.

10. Atès que la sol·licitud presenta certes qüestions d'interpretació d'aquelles disposicions del dret comunitari, el Tribunal Suprem de Dublín va sotmetre les següents preguntes al Tribunal per a una sentència preliminar:

- «1. Quan les normes fixades per llei, reglament o acte administratiu fan que la contractació per a un lloc de treball concret en un Estat membre depengui que el sol·licitant tingui un domini competent d'una de les dues llengües oficials d'aquell Estat membre, essent que es tracta d'una llengua que els ciutadans d'altres Estats membres no coneixerien normalment sinó que l'haurien d'aprendre per a l'exclusiva finalitat de complir amb aquest requisit, ¿s'ha d'entendre que l'article 3 del Reglament (CEE) núm. 1612/68 del Consell hi és d'aplicació, per tal com l'efecte principal o únic que tenen és que eviten que els ciutadans d'altres Estats membres puguin accedir al lloc de treball ofert?
- »2. En considerar el significat de l'expressió "la naturalesa del lloc per cobrir" de l'article 3 del Reglament (CEE) núm. 1612/68 del Consell, ¿s'ha de tenir en compte una política de l'Estat irlandès segons la qual les persones que ocupen el lloc han de tenir un domini competent de la llengua irlandesa, en aquells casos en què aquest domini no és necessari per complir les funcions pròpies del lloc de treball?
- »3. (1) Es pot considerar que l'expressió "ordre públic" de l'article 48.3 del Tractat de la CEE és aplicable a la política de l'Estat irlandès de donar suport i fomentar la situació de la llengua irlandesa com a primera llengua oficial?
(2) Si és així, el requisit que les persones que opten a places de professor a centres d'educació vocacional a Irlanda, que no tenen el Certificat *Ceard-Teastas Gaeilge*, hagin de fer una prova especial d'irlandès per tal d'acreditar-ne el domini al Departament d'Ensenyament, ¿és una limitació justificada en funció d'una tal política?»

11. En l'Informe per a la vista es fa un esment més complet dels fets del cas, del curs del procediment, i de les observacions escrites sotmeses al Tribunal, que s'esmenten o es tracten d'ara endavant només en tant que cal per al raonament del Tribunal.

12. S'ha de tenir en compte, primer de tot, que el segon apartat de l'article 3 del Reglament (CEE) núm. 1612/68 estableix que no s'aplicaran les normatives o pràctiques administratives estatals d'un Estat membre en aquells casos en què «tot i ser aplicables al marge de la ciutadania, el seu efecte principal o únic és que eviten que els ciutadans d'altres Estats

membres puguin accedir al lloc de treball ofert». El darrer apartat de l'article 3.1 estableix que la norma no s'aplicarà «als requisits referits al coneixement lingüístic que cal per raó de la naturalesa del lloc de treball que s'ha de cobrir» .

13. És evident, a partir dels documents de què disposa el Tribunal, que l'obligació d'acreditar un coneixement de la llengua irlandesa imposada per les normes nacionals en qüestió s'aplica sense distinció als ciutadans irlandesos i als dels altres Estats comunitaris, tret del que concerneix les exempcions que poden ser concedides a ciutadans d'altres Estats membres.

14. Atès que el segon apartat de l'article 3.1 no és aplicable allà on els requisits lingüístics són justificats per la naturalesa del lloc de treball, és pertinent considerar abans la segona pregunta feta pel Tribunal nacional, que demana en essència si la naturalesa d'una plaça de professor d'arts plàstiques permanent i amb dedicació completa en centres públics d'ensenyament vocacional és tal com per justificar el requisit del domini de la llengua irlandesa.

15. D'acord amb els documents de què disposa el Tribunal, l'ensenyament de les arts plàstiques, igual que el de la major part d'altres assignatures ensenyades a centres públics d'ensenyament vocacional, es fa bàsicament o fins i tot exclusivament en la llengua anglesa. Se'n dedueix que, tal com indiquen els termes de la segona pregunta formulada, el coneixement de la llengua irlandesa no és necessari per a l'execució de les funcions que l'ensenyament del tipus en qüestió exigeix específicament.

16. Tanmateix, amb aquesta dada no n'hi ha prou perquè el Tribunal nacional decideixi si el requisit lingüístic en qüestió és justificat «per raó de la naturalesa del lloc de treball per cobrir», dintre del significat del darrer apartat de l'article 3.1 del Reglament núm. 1612/68.

17. Per comprendre l'abast sencer de la segona qüestió, s'ha de tenir present la situació lingüística especial d'Irlanda, tal com es desprèn dels documents de què disposa el Tribunal. En virtut de l'article 8 de la *Bunreacht na heireann* (o Constitució irlandesa):

- «1. La llengua irlandesa, com a llengua nacional, és la primera llengua oficial.
- »2. La llengua anglesa és reconeguda com a segona llengua oficial.
- »3. Tanmateix, es podran prendre mesures per llei per a l'ús exclusiu de qualsevol de les esmentades llengües per a una o més funcions oficials, o bé arreu de l'Estat, o bé en qualsevol part de l'Estat.»

18. Es desprèn dels documents de què disposa el Tribunal que, encara que l'irlandès no sigui parlat per tota la població irlandesa, la política seguida per governs irlandesos durant molts d'anys ha estat dissenyada no només per mantenir sinó també per promoure l'ús de l'irlandès com a manera d'expressar la identitat i cultura nacionals. És per aquesta raó que els cursos d'irlandès són obligatoris per als alumnes que reben l'ensenyament primari i optatius per als qui reben l'ensenyament mitjà. L'obligació de posseir un cert coneixement de la llengua irlandesa, imposada als professors dels centres públics d'educació vocacional, és una de les mesures adoptades pel Govern irlandès en aplicació d'aquesta política.

19. El Tractat de la CEE no prohibeix que s'adopti una política per a la protecció i la promoció d'una llengua d'un Estat membre que és alhora la llengua nacional i la primera llengua oficial. Ara bé, l'execució d'una tal política no ha de limitar una llibertat fonamental com és la del moviment lliure dels treballadors. Per això, els requisits derivats de les mesures destinats a executar una tal política en cap circumstància, no han de ser desproporcionats en relació amb l'objectiu perseguit, i la manera en què s'apliquen no ha de produir discriminació contra els ciutadans d'altres Estats membres.

20. La importància de l'educació per a l'execució d'una tal política ha de ser reconeguda. Els professors tenen un paper essencial a jugar-hi, no solament a través de l'ensenyament que imparteixen sinó també per la seva participació en la vida quotidiana del centre i la relació privilegiada que tenen amb llur alumnat. En aquestes circumstàncies, no és irracional exigir-los un cert coneixement de la primera llengua nacional.

21. Se'n desprèn que el requisit d'un coneixement adequat d'una tal llengua, imposat als professors, ha de ser considerat (sempre que el nivell de coneixement exigít no sigui desproporcionat en relació amb l'objectiu perseguit) com a condició que correspon amb el coneixement exigít per raó de la naturalesa del lloc de treball per cobrir, dintre del significat del darrer apartat de l'article 3.1 del Reglament núm. 1612/68.

22. També escau assenyalar que allà on la normativa nacional preveu la possibilitat d'eximir del requisit lingüístic en els casos on cap altre candidat que ha sollicitat la plaça no reuneix tots els requisits, la llei comunitària estableix que la potestat de concedir exempcions sigui exercida pel Ministre de manera no discriminatòria.

23. A més, el principi de no discriminació fa inadmissible la imposició de qualsevol exigència que el coneixement lingüístic en qüestió hagi d'haver estat adquirit dins el territori nacional. També vol dir que els ciutadans

d'altres Estats membres han de poder tenir una oportunitat de tornar-se a presentar a la prova oral, en cas que l'hagin suspesa anteriorment, quan tornin a sol·licitar una plaça de professor adjunt o titular (*assistant lecturer* o *lecturer*).

24. Per tant, la resposta a la segona pregunta ha de ser que una plaça a temps complet amb contracte indefinit, a centres públics d'educació vocacional, és una plaça d'una naturalesa tal que justifica el requisit de coneixements lingüístics, dintre del significat del darrer apartat de l'article 3.1 del Reglament núm. 1612/68 del Consell, sempre que el requisit lingüístic en qüestió s'imposi com a part d'una política per a la promoció de la llengua nacional que és, alhora, la primera llengua oficial i sempre que aquest requisit s'apliqui de manera proporcionada i no discriminatòria.

25. A la vista de la resposta donada a la segona pregunta, no cal donar una resposta a la primera i tercera preguntes.

Costes

26. Les costes meritablement pels governs irlandès i francès i per la Comissió de les Comunitats Europees, que han sotmès observacions al Tribunal, no són rescabables. Atès que aquests tràmits són, pel que fa a les parts de l'acció principal, només un pas en el plet pendent davant el Tribunal nacional, la decisió sobre les costes competeix a aquell Tribunal.

Per aquests motius,

EL TRIBUNAL

En resposta a les preguntes que formulà el Tribunal Suprem, Dublín, per Ordre de 3 de desembre de 1987, per la present, sentència:

Una plaça a temps complet amb contracte indefinit, a centres públics d'educació vocacional, és una plaça d'una naturalesa tal que justifica el requisit de coneixements lingüístics, dintre del significat del darrer apartat de l'article 3.1 del Reglament núm. 1612/68 del Consell, sempre que el requisit lingüístic en qüestió s'imposi com a part d'una política per a la promoció de la llengua nacional que és, alhora, la primera llengua oficial i sempre que aquest requisit s'apliqui de manera proporcionada i no discriminatòria.

DUE, SLYNN, KAKOURIS, SCHOCKWEILER, ZULEEG,
 KOOPMANS, MANCINI, JOLIET, O'HIGGINS,

MOITINHO DE ALEMEIDA, GRÉVISSE.

Emès en sessió oberta a Luxemburg, el 28 de novembre de 1989.

President
O. DUE

J.-G. GIRAUD
Secretari